

Margaret Weis, Don Perrin
KIBORGO MISIJA
Mokslinis fantastinis romanas

Kiborgas Krisas ir jo spalvingoji komanda sužino, jog Pandoros planetoje sudužo Žemės kosmolėkis. Tarp nuolaužų aptinkamas neaiškios kilmės robotas, dėl kurio susipeša įvairių žvaigždžių sistemų specialiosios tarnybos. Krisas gauna užduotį bet kokia kaina pagrobtį šį paslaptinį robotą...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
191 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Margaret Weis, Don Perrin - ROBOT BLUES
New York, Ballantine books, 1985

Copyright © by Margaret Weis, Don Perrin, 1985

Cover art copyright © by Jim Burns, 1999

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2001
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

KIBORGO MISIJA

*Aš sėdžiu liūdnas ir niūniuoju bliuzą,
Aš sėdžiu liūdnas ir niūniuoju bliuzą,
Mano robotas išlakė visą džamp-džiusą,
O aš sėdžiu liūdnas ir niūniuoju bliuzą.*

*Nusivedė robotas mano draugužę į barą,
Sakė, šiaip pasėdės, pasilinksmins kaip dera,
O sugrįžusi ji man patenkinta sako,
Jog jisai toks šaunus, kad jinai net apako.
(Apie mane ji to pasakyt negalėtų!)*

Anonimas, apie 2064

1.

Priemonė, padėjusi apsišvietusiems valdovams bei įžvalgiems generolams pavergti tautas ir atlikti didžius žygdarbius, buvo savalaikis priešininko pažinimas.

Sun Czu. Karo menas

Vyriškis nusekė paskui moterį į viešbučio holą. Ji net nepažvelgė į jį, o ir kurių galų? Vyriškis buvo visiškai neišvaizdus, jo bruožus apytiksliai galima būtų nusakyti šitaip: "normalaus kūno sudėjimo, vidutinio ūgio, be jokių ypatingų žymių". Jis nenuleido akių nuo savo globotinės.

Moteris buvo patraukli - ar, tiksliau pasakius, galėjo būti patraukli, jei būtų daugiau dėmesio skyrusi savo išvaizdai, makiažui ir drabužiams. Kaštoniniai plaukai siekė jos pečius, bet šukuosena atrodė beformė, be jokio standumo ir apimties. Rūbai - vidutinio ilgio sijonėlis ir vyriško kirpimo švarkas - puikiai tiko jos lieknai, gal net pernelyg liesai figūrai. Ji atrodė susikaupusi, nelabai tesidominti ją supančia aplinka, ir tai truputį trikdė stebėtoją, kuriam rodėsi, jog jos mintys skrajoja kažkur toli. Panešiotas kelioninis krepšys veikiausiai buvo sukrautas paskubomis: šone pro

kreivai užsegta užtrauktuką kyšojo palaidinės kraštas.

Ant moters peties kybojo mažytė, gerokai aptriušusi moteriška rankinė ir kompiuterio futliaras su plačiu diržu. Tasai futliaras, pasiūtas iš puikiai išdirbtos odos, buvo pagamintas labai kruopščiai, be jokių atsikišimų nereikalingose vietose, tabaluojančių dirželių ar atsegtų sagtelių. Jos ranka meiliai gulėjo ant futliaro dangčio, o rankinė kaip pakliuvo tabalavo už nugaros. Buvo visiškai akivaizdu, kam ji teikia pirmenybę.

Vyriškis įėjo į holą, kone mindamas moteriai ant kulnų. Jam nereikėjo nuo jos slėptis. Viešbutis buvo įsikūręs triukšmingo Megapolio kosmouosto teritorijoje, ir hole knibždėte knibždėjo žmonės, norintys arba prisiregistruoti, arba išsiregistruoti iš savųjų numerių.

Holas buvo apvalus, su milžinišku beveik dviauکشčio namo dydžio videoekranu, kybančiu virš lankytojų. Videoekrane nepriekaištinga baltadante šypsena šypsojosi simpatiškas tarnautojas, sveikinantis visus, atvykusius į kosmouosto viešbutį, ir kviečiantis registruotis prie kurio nors specialaus automato, "patogiai įtaisyto netoliese".

Prie registracijos stalo išsirikiavo ilga eilė. Galbūt automatai iš tiesų teikė tam tikrų patogumų,

bet, kad ir kaip būtų gaila, dirbo toli gražu ne puikiai. Iš trijų automatų vienas apskritai nebeveikė; prie antrojo trypčiojo ateivis: jam kilo kažkokių kreditinių problemų, ir jis pradėjo triukšmingą beprasmišką ginčą su mašina. Trečiasis aparatas veikė, tačiau vėžlio greičiu. Kai klientams pasirodė tikras, gyvas viešbučio darbuotojas (iš jo pusės tai buvo klaida), jį tučtuojau apspito iš visų pusių. Vaikinas pasiskubino dingti, lydimas begalinio skundų srauto.

Moteris atsistojo į trečiąją eilę. Vyriškis užsiėmė vietą už ateivio, iš anksto įsitikinęs, jog čia sugebės užtrukti tiek, kiek tik reikės. Trečioji eilė pamažėle judėjo į priekį, tačiau tai visiškai nieko nereiškė. Vyriškiui nereikėjo daug laiko. Jis privalejo tiesiog atsidurti greta tikslo ir taikliai iššauti.

Moteris permetė kompiuterio futliarą į patogesnę vietą, nusižiovavo, pamirksėjo, pasitrynė ranka akis ir dar kartą nusižiovavo. Ji atrodė visiškai nusikamavusi. Tie šuoliniai skrydžiai buvo tikra katastrofa. Kai jūs galų gale imate snūduriuoti, stiuardas jus pažadina ir praneša, kad laivas ruošiasi šuoliui į hipererdvę, todėl "malonėkite prisisegti diržus, per artimiausią valandą nieko nevalgykite ir negerkite, pasistenkite atsipalaiduoti ir nekreipkite dėmesio į tai, kad jūsų viduriai prašosi laukan".

Vyriškis žinojo, kad moteris neseniai ištvėrė varginantį skrydį. Jis dėjo viltis į jos nuovargį ir neatidumą. Ko gero, ji apskritai jo nepastebėjo, tačiau jis nepasikliovė atsitiktinumais ir niekada nerizikavo.

Moteris pasiekė eilės pradžią ir padarė būtent tai, ko jis tikėjosi. Ji padėjo kelioninį krepšį ant grindų, permetė futliarą ant nugaros ir atsidarė rankinę, ketindama išsiimti kreditinę kortelę. Įkišusi kortelę į automatą, ji pasilenkė į priekį, leisdamą nuskenuoti savo akies obuolį ir mieguistai sumurmėjo savo vardą. Automatas lakoniškai pranešė jo neišgirdęs.

- Darlina Mohini, - susierzinusi pakartojo ji.

Automatas paklausė, ar numeris viešbutyje jai užsakytas iš anksto.

- Taip. - Moteris vėl nusižiovavo. - Vienai nakčiai.

Automatas pasitenkino šiuo atsakymu ir pranešė, jog numerio raktas pasirodys pačiu artimiausiu metu. Moteris išsitiesė ir primerkė iš nuovargio paraudusias akis.

Vyriškis kyštelėjo ranką į švarko, atsainiai permesto per kitą ranką, kišenę ir apčiuopė nedidelį derindžerį, patogiai telpantį delne. Prisidengęs švarku, jis kilstelėjo ginklą, prisitaikė ir iššovė.

Mažutėlaitis užtaisas vos girdimai sušnarėjo ore ir įsmigo į plokščią odinio futliaro dugną. Šūvis buvo taiklus: užtaisas perskrodė siūlę ir pranyko viduje.

Registracinis automatas pateikė plastikinę magnetinę kortelę-raktą. Moteris pasisuko eiti. Jai už nugaros stovėjęs žmogus ją sustabdė ir mostelėjo į pamirštą kelioninį krepšį. Moteris vangiai šyptelėjo, pakėlė krepšį ir nužingsniavo link liftų.

Atlikęs savo užduotį, vyriškis pasitraukė iš eilės bambėdamas, jog neketina stirksoti čia ištisą dieną. Jis perėjo holą po videoekranu, dabar demonstruojančiu Megapolio stebuklus bei įžymybes, ir stabtelėjo prie informacinio stendo nusipirkti laikraščio mikroschemos. Tada jis įsitašė viename svečių krėsele, kyštelėjo mikroschemą į kišeninį projektorių ir įsigilino į naujienas.

Kitas vyriškis, tarsi atsitiktinai ėjęs pro šalį, nerūpestingai pasiteiravo, kaip šį sezoną sekasi "Megapolio Bombovežiams".

- Manau, jus gerokai pervertino, - atsakė pirmasis. - Beje, pasižiūrėkite pats. - Jis ištiesė projektorių ir tyliai pridūrė: - Viskas praėjo sėkmingai. Siųstuvas yra jos kompiuterio futliare. Jūs jau dabar turėtumėt girdėti signalą.

Antrasis vyriškis linktelėjo. Atsisėdęs greta pirmojo, jis pasilenkė arčiau, stebėlydamas į miniatūrinį ekraną. Šis žmogus buvo jau pagyvenęs, su retais žilstančiais plaukais ir pastebimai atsikišusiu pilvuku. Jis vilkėjo susiglamžiusį, prastai pasiūtą kostiumą.

- Kokia užduotis? - paklausė jis.

- Viskas labai paprasta. Klausytis ir įrašinėti visus jos pokalbius. Jei paaiškės, kad ji yra ta, kurios mes ieškom, tučtuojau apie tai pranešti į būstinę. Ypač dėmesingai stebėti, ar nepasirodys ši asmenybė.

Pirmasis vyriškis kyštelėjo į projektorių kitą schemą, ir ekrane pasirodė nenusakomo amžiaus kiborgas, visiškai plikas, su rūgštiniais nudegimais galvoje ir giliai įdubusiomis, veriančiomis akimis. Kairioji jo kūno pusė buvo dirbtinė: kibernetinė koja ir ranka, aprūpinta (anot aprašymo, esančio po atvaizdu) atskiriamu riešu, kurį jis galėjo pakeisti kuo panorėjęs - nuo subtilių šaltkalvystės instrumentų iki nedidelio raketinio įrenginio. Regis, kairiojoje šlaunyje buvo įtaisytas slaptas skyrius, kuriame kiborgas saugojo ginklus, tačiau ši informacija nebuvo patvirtinta. Taip pat buvo pranešama, jog kiborgas pasižymi pagerinta klausa bei ypatinga kairiojo akies obuolio sandara, užtikrinančia infraraudoną regė-

jimą.

- Dieve tu mano. - Aprašymas antrajam vyriškiui neabejotinai padarė didelį įspūdį. - Atrodo klaikokai. Ar visa tai tikra, ar tik parodai?

- Tikra. Ir jis taip pat tikras. Buvęs operatyvinis federalinės vyriausybės agentas. Dabar dirba sau ir užkala didelius pinigus. Jo vardas Krisas. Jis vadovauja samdinių komandai, žinomai "MAGO-7" pavadinimu. Būstinėje gauta informacija, kad Mohini dabar yra grupės narė. Jeigu ji toji, kurios mums reikia, tai ji susisieks su kiborgu. Jeigu ne, tai paliksime ją ramybėje ir pradėsime nuo pradžių.

- Jis galėtų atrodyti padoriau, tiesa? Noriu pasakyti, jog dauguma kiborgų prisidengia putokūnu, platiada ir kitais surogatais, negi ne?

- Kartais jis maskuojasi, kartais ne. Viskas priklauso nuo darbo pobūdžio. Bet jums nebus sunku jį atpažinti. Pažvelkite.

Ekranu kadrą pasikeitė, ir dabar jame pasirodė kiborgas, žingsniuojantis gatve.

- Atkreipkite dėmesį į ypatingą jo eiseną, - prabilo pirmasis vyriškis, spusteldamas pakartojimo mygtuką. - Jis vaikšto siūbuodamas, tarsi žmogiškoji jo pusė nesutartų su mechanine.

- Keista, tiesa?

- Komandoje yra ir kitų žmonių, - tęsė pirmasis.
- Mohini gali užmegzti ryšį su bet kuriuo iš jų. Jų aprašymus rasite čia.

Jis išėmė schemą ir ištiesė savo kolegai.

- Hm-m, - nelabai patenkintas atsiliepė tas. -
Man regis, aibės bereikalingų rūpesčių, bet negi manęs kas klausia? Kodėl paprasčiausiai nelikviduoti jos, pasitaikius pirmai palankiai progai? Manau, jūs galėtumėt tai padaryti?

- Taip, - abejingai atsiliepė pirmasis. - Tačiau aš gavau aiškų ir griežtą įsakymą. Mes privalome įsitikinti, kad ji tikrai tas asmuo, kuriuo mes ją laikome.

- Nuo kada dideliems bosams pradėjo rūpėti, jei nužudomas ne tas žmogus?

Pirmasis gūžtelėjo pečiais.

- Jie ne tiek jaudinasi dėl to, kad nukentės nekalti žmonės, kiek nori būti absoliučiai tikri, jog mes pašalinsime būtent tą, kurio jiems reikia. Aišku?

- Nelabai, bet, kita vertus, man ir nemoka už supratimą, teisingai? Girdėjau, kad rytoj išvažiuojate iš miesto.

- Taip, mano sūnaus gimimo diena, ir aš jam pažadėjau, kad būsiu namuose.

- Iš tiesų? Ir kiek sukanka Džeimsui jaunesnia-

jam? Ketveri meteliai, ką?

- Devyneri, - išdidžiai atsakė pirmasis vyriškis. - Jis mokosi trečioje klasėje - ir jau yra mokyklos futbolo komandos kapitonas.

- Devyneri? Taip, laikas bėga nepastebimai. Kai paskutinį kartą jį mačiau, jis dar tik ropojo. Gerai, perduok labų dienų žmonai ir suvalgyk už mane gabalėlį šventinio torto.

- Savaiame suprantama. Taip, nepamiršk: visą informaciją reikia perduoti į būstinę ir sėdėti tyliai. Tiktai pasyvus stebėjimas. Lauk nurodymų.

- Žinau, žinau. Jie primygtinai to reikalavo. Daug triukšmo dėl nieko, jei nori žinoti mano nuomonę. Na, iki pasimatymo. Linkiu gerai praleisti laiką.

- Ir tau to paties.

Jiedu išsiskyrė. Pirmasis pasuko link reisinio kosmolėkio, antrasis nusipirko schemą su informacine-pramogine programa. Jis įsitaisė viešbučio holo krėslė, išsitraukė miniatiūrinį projektorių, įkišo į jį schemą, užsidėjo ausines. Iš šalies jis atrodė kaip įprastas tranzitinis keleivis, užmušinėjantis laiką prieš eilinį reisą...